

ด้วยการกระทำการแปลหนังสือของหลวงปู่ วิจิตตะธัมมะ จากภาษาไต เป็นภาษาไทย ขอน้อมจิตเจตนาในครั้งนี้เพื่อที่จะ ได้เผยแผ่ข้อธรรมอภิธรรมปรมัตถ์อนัตตา ให้คนไทยได้เรียนรู้ ข้อธรรมตามคำริของครูอาจารย์ หากผิดพลาดประการใดใน ข้อธรรม ในตัวอักษรธรรม ข้าพเจ้าขอน้อมอดโทษต่อครูอาจารย์ โปรดยกโทษให้แก่ข้าพเจ้าด้วยเทอญ

ข้าพเจ้าขออนุญาตเก็บรวบรวมคำสอนของครูอาจารย์ มอบไว้ให้กับพระศาสนาธรรมปรมัตถ์อนัตตา ต่อไป

กราบระลึกถึงพระคุณอันประเสริฐ
ของครู อาจารย์ หลวงพ่อ วิจิตตะธัมมะ
คณะศรัทธาทุกคน

คำนำ

คนโง่ คนฉลาด มี 12 คน

ธรรมมีไม่เห็น ธรรมจริงไม่รู้ อวิชา = อะ = โง่

อตฺตา = เป็นกู เป็นกูโง่

กูกลัวผีตัวกู กูเป็นผี รวมเธอด้วยอีกคน

อ้าย อี โง่ 11 คน ดังนี้

1. “คนยากจน” คนที่มีอาชีพหาพินขาย (ไม้สนผสมกับไม้ไผ่) หาพินไปขายในเมืองแล้วซื้อข้าวสาร เกลือ ถั่วเน่า กลับมาเพื่อเลี้ยงเมียทุก ๆ วัน

2. “พระสงฆ์” เจ้าอาวาสอายุมาก พรรษามาก ความรู้เยอะ มีอำนาจบาตรใหญ่ จะพูดอะไร จะสวดอะไร ใช้หรือไม่ใช้ ฆราวาสไม่รู้ เพราะโง่จึงรับคำและทำตามทุกอย่าง ฆราวาสของพระนั้นมี 300-400 หลังคา

3. “ผู้ใหญ่บ้าน” ปกครองบ้านเรือน 300-400 หลังคาเรือน

4. “ผู้ชายผู้หญิง คนแก่คนหนุ่ม” สามสี่พันคนเป็นอตฺตา แต่อันตฺตาเป็นแสงสีแดงส่องประกายหรือสีรัตนะนั้น พระสงฆ์โง่เขาไม่รู้ กลับบอกว่าเป็นผี ใครที่เชื่อและว่าตามก็โง่แล้วรวมเธอด้วยอีกคน

5. “คนเสียดสี,คนบ้า (คนหย่อง)” “คนเสียดสี” ไม่รู้สิ่งไหนดี สิ่งไหนไม่ดี ไม่รู้สิ่งไหนผิด สิ่งไหนถูก “คนบ้า” ไม่รู้ที่ต่ำที่สูง ไม่รู้หน้าไม่รู้หลัง ไม่รู้ซ้ายไม่รู้ขวา เหมือนหมาบ้า คนเสียดสี (คนหย่อง),คนบ้านั้นเป็นใคร? พม่าเรียกคนเหล่านี้ว่า “ตุ้” ไทยเรียกว่า “ปลอม” ไตเรียกว่า “แก๊ก” ก็คือคนที่นั่งกางเกงขาเดียว เลื้อยแขนเดียวสี่เหลี่ยม บาลีเรียกว่า กรรมฐาน ไตเรียกว่า ที่ทำงานให้ได้ “ฌาน” เป็นสมณะ 40 (กสิณ 10, อสุภะ 10, อนุสติ 10, จตุตถะวัตฐาน อหะระปิกุละสังญญา 1, ประมะฌาน 4,อรุปะ 4 รวม 40) เป็นการ “หา - เห็น - ได้ - เป็น” ฌานกิจจะสิ้นนั้น มันหาไม่เห็น หาไม่ได้ กรรมฐานอนัตตา วิปัสสนาที่ทำงานได้มรรค เป็นผล “หา - เห็น - ตัด - ถึง” เป็นมรรคกิจจะสิ้นนั้นมันไม่ถึง มันเป็น ตุ้=แก๊ก=ปลอม ทำตัวเหมือนได้ฌาน ทำตัวว่าถึงแล้ว ทำตัวเป็นผู้วิเศษ ธรรมมีก็สอนไม่เป็น พูดไม่เป็น ธรรมที่สูงส่งก็สอนไม่เป็น เทศน์ก็ไม่ได้ ได้แต่เอาลูกประจำมาสวมห้อยคอ แล้วถ่ายรูปตัวเองออกเป็นแผ่นภาพออกมาแล้วเอาโชว์อวดคนอื่น เอาภาพติดเป็นป้ายไว้ตามข้างถนนสี่แยก ตามทางเข้าหมู่บ้าน เข้าในตัวเมืองและทางเข้าวัด คนๆ นั้นคือ “คนที่เป่หมาป่าตกถังสี เป็นเธอนั้นแหละ” ดังที่ได้กล่าวมานี้

6-7. “อ้าย,อีโง่” มานะใหญ่ ใจใฝ่สูง อวดคืออวดเก่ง ชอบการสรรเสริญเยินยอ คนประเภทนี้มีเต็มบ้านเต็มเมือง เช่น เมีย

ของคนยากจน ทอผ้าลายใยลมสวยงามมาก จะเอาไปถวายให้
พระเจ้าแผ่นดินน่าจะเหมาะสมมากอย่างนี้

8-9-10-11. “อ้าย อี ตากลวง” คนหนึ่งกรรมฐานสมณะ
ภาวนาของอัครตบัพัญญูดี (หา-เห็น-ได้-เป็น) ฌานกิจจะสิ้นนั้น ไม่ได้
ไม่เป็น เหมือนขุนนางผู้ใหญ่ 4 คน ที่หาแสงสีแดงในหนองน้ำ ใน
เมืองวิเตหา

12. คนฉลาดอายุน้อย อนัตตวิปัสสนาปรมัตถ์แจ่มแจ้ง
เหมือนดั่งเช่นเจ้ามโหศรัทธา หาแสงสีแดงซึ่งเห็นอยู่ในรังนกกา
บนต้นไทร ที่ริมหนองน้ำเมืองวิเตหา

คำนำคนโง่มาก 11 คน และ คนฉลาด 1 คน จบแล้ว

การที่เขียนหนังสือได้นั้นก็เหมือนกับคนที่ทำกับข้าว คำนำนั้นเปรียบเหมือนการชิมรสชาติของน้ำแกง ถ้ารสชาติดีถูกใจแล้วก็ยกหม้อแกงลง แล้วตักแกงออกก็กินได้แล้ว ลองกินดูสิชอบไหม? อร่อยไหม? ถ้าไม่ชอบกินก็ไม่อร่อยก็ไปกับพระสงฆ์กับผู้ใหญ่บ้าน และรวมกับชาวบ้านกับคนยากจน ก็เป็นพวกเขา 4 คนแล้ว

จะเล่าให้ฟัง เมื่อไม่นานมานี้มีเมืองใหญ่เมืองหนึ่ง มีขนาดใหญ่และกว้างขวางมาก ที่ในเมืองนั้นมีคนอยู่ 4 ประเภท คือ (1) พระสงฆ์ (2) คนขุน คนเจ้านาย (3) คนรวย (4) คนจน มีอยู่เต็มไปหมด มีมากจนที่สำหรับปลูกบ้านเกือบจะไม่มีแล้ว และมีหมู่บ้านใหญ่แห่งหนึ่ง ในหมู่บ้านนั้นมีชายยากจนคนหนึ่ง ทำมาหากินโดยหาไม้แคร่ ไม้พิน ไม้เกียะขายเลี้ยงดูเมียทุก ๆ วัน ที่ดินจะสร้างบ้านก็ไม่มี บ้านที่จะอยู่ก็ไม่มี เมื่อถึงฤดูหนาว ฤดูร้อน ได้ไปนอนตามโคนต้นไม้ (ตามร่มไม้) ช่วงฤดูฝนก็ไปนอนใต้ชายคาบ้านของคนอื่น นอนเป็นเพื่อนไก่ในเล้าไก่ นอนกับวัวในคอกวัวคนอื่นเขา นั้น แต่มีคนรวยมากคนหนึ่งสงสารชายผู้ยากจนเลยบอกให้อาศัยเฝ้าสวนให้ โดยแบ่งที่ดินในสวนขนาดกว้างยาวสี่ศอกให้ ชายผู้ยากจนพอมีที่ดินแล้ว ก็ทำซุ้มเล็ก ๆ มีหน้ากว้างสี่ศอก เอาไว้เป็นที่นอนสองศอก ที่หุงหาอาหารสองศอก ฝ้าห่มอาศัยห้องฟ้า ที่นอนอาศัยพื้นดิน หมอนหนุนอาศัยจอมปลวก นอนซี้เซามาก ถ้าไม่อยากถ่าย ไม่อยากฉี่ก็จะไม่ตื่น นอน 12

ชั่วโมงถึงจะตื่น โลกนิติบันทึกไว้ว่า คนจนนอนหลับ 8 ชั่วโมง แต่ชายผู้ยากจนผิวเมียคู่นี้ นอนหลับ 12 ชั่วโมง ยากจนที่สุดของที่สุดแล้ว คนรวยและคนเจ้านายนั้นนอน 6 ชั่วโมง เจ้านายหรือผู้ใหญ่ในบ้านเมืองและคนค้าขาย อีกทั้งพระสงฆ์นั้น คือนิ่งนอน 4 ชั่วโมง “ระฮาน” เป็นภาษาบาลีที่ไม่ใช้แล้ว ภาษาไตเรียกว่า “หมุนจาง” แปลว่า “คนที่หาทางออกพ้นตาย คือคนที่พิจารณาอนัตตา”แล้ว

ชายยากจนผู้นี้ทุกวันจะออกไปหาฟืน หาไม้เกี้ยวหาบมาขาย มีอยู่วันหนึ่งไปหาไม้เกี้ยว แล้วหาบลงดอยมาเจอร่องน้ำใหญ่ร่องหนึ่ง จึงวางหาบไม้เกี้ยวไว้แล้วอาบน้ำ อาบน้ำแล้วก็ใส่เสื้อผ้าเมื่อหันหลังกลับไปมองที่ร่องน้ำ เห็นก้อนหินก้อนหนึ่งมีสีแดงสดเหมือนลูกมะเขือเทศสุกอยู่ในร่องน้ำนั้น จึงพูดออกมาว่า “ก้อนหินนี้สวยมาก เราจะเอากลับไปให้เมียของเรา เอาไว้ใช้เป็นหินธูชา” พูดเสร็จก็ลงไปเอาหินก้อนนั้นขึ้นมาใส่ในถุงย่ามที่ใส่ห่อข้าวไปกินกลางวัน แล้วก็หาบเอาไม้เกี้ยวไปขาย พอขายไม้เกี้ยวหมดแล้ว ซื้อข้าวสารกลับมาบ้านหาเมีย พอเมียรับถุงข้าวสารแล้ว ชายยากจนก็บอกว่า

“น้อง.. พี่ได้ก้อนหินมาก้อนหนึ่งสวยมาก เอามาให้เธอเอาไว้ใช้เป็นหินขัดธูชา” แล้วยื่นให้ เมียบอกว่า

“เอาโยนไว้ที่ริมหมุมกองฟืนนั่นเลย” พอบอกอย่างนั้นแล้ว ชายยากจนก็เอาหินก้อนนั้นโยนเข้าไปที่กองฟืน ท้องฟ้ายังไม่มืด

ชายผู้ยากจนกินข้าวแล้วก็นอน นอนหลับไปหนึ่งตื่น เมียของเขา
อยากถ่ายจึงเดินออกไป แล้วมองไปเห็นก้อนหินที่ผัวตัวเองเอาไป
ไว้ในกองฟืน สีมันออกเป็นไฟเปล่งประกายสีแดงสว่างไปทั่ว มี
อาการตกใจมากจึงรีบไปปลุกชายผู้ยากจน แล้วพูดว่า “พี่ พี่ ลูก
ขึ้นมาเร็ว มาดูก้อนหินที่พี่โยนเข้าไปในกองฟืนนั้น เป็นไฟลุก
สีแดงไปหมดแล้ว” ชายผู้ยากจนก็ลุกออกไปดู “เป็นอะไรนี่” เมีย
ตอบว่า “ไม่รู้ ไปถามหลวงพ่อบุเรียดดีกว่า” ทั้งสองรีบพากันไปที่วัด
ขึ้นไปบนวัด หลวงพ่อยังไม่นอนกำลังดูทีวีอยู่ จึงตะโกนเรียก

“หลวงพ่อบุเรียด หลวงพ่อบุเรียด”

“อะไร อ้ายยาก”

“อ้อ!! วันนี้เข้าไปตัดฟืนที่บนดอย เสร็จแล้วก็ลงมาถึง
ที่ร่องน้ำใหญ่และอาบน้ำ ได้เห็นก้อนหินก้อนหนึ่งสวยงามมาก
สีแดงเหมือนสีมะเขือเทศสุก ข้าเอามาให้เมียข้าไว้ใช้ขัดถูขา จึงได้
โยนก้อนหินเข้าไปที่กองฟืน พอตกกลางคืนมีดสนิทมันส่อง
ประกายสีแดงเหมือนไฟเต็มหมด ขอหลวงพ่อบุเรียดช่วยไปดูว่ามันเป็น
ก้อนหินอะไร”

“จริงหรืออ้ายยาก ไปบอกให้ผู้ใหญ่บ้านด้วย” หลวงพ่อบุเรียด
ก็จะไปดูด้วย พอไปบอกผู้ใหญ่บ้านแล้ว หลวงพ่อบุเรียดพร้อม
ผู้ใหญ่บ้านก็ตามหลังชายผู้ยากจนไป คนในหมู่บ้านได้ยินแล้วพากัน
พูดว่า “ชายผู้ยากจน ได้ก้อนหินมา เป็นไฟเปล่งประกายสีแดงไป
ทั้งหมด เป็นก้อนหินอะไรก็ไม่ว่า มาบอกให้หลวงพ่อบุเรียด และ

ผู้ใหญ่บ้านไปดูให้ พวกเราตามไปดูกันเถอะ” คนในหมู่บ้านนั้นก็ ตามไปจนเต็มถนนไปหมด พอไปถึงบ้านของชายผู้ยากจน หลวง พ่อก็เอาไม้เท้าเขี่ยดู แล้วบอกว่า

“ใช่จริง ๆ ด้วยและก็ยังสว่างไปทั่วทั้งหมดโยมผู้ใหญ่บ้าน คิดว่ามันเป็นก้อนหินอะไร” หันไปถามผู้ใหญ่บ้าน ผู้ใหญ่บ้านก็ ตอบว่า “มันไม่ปกติแล้วหลวงพ่อ ข้าคิดว่ามันไม่ธรรมดาแล้ว” หลวงพ่อตอบว่า “ไม่ธรรมดายังไม่พอ มันใช่จริง ๆ ใช่จริง ๆ” ผู้ใหญ่บ้านถามว่า “มันใช่อะไรหรือ หลวงพ่อ” “ก้อนหินผี ก้อน หินผี ผี ผี”

คนในหมู่บ้านพอได้ยินหลวงพ่อบอกว่า ก้อนหินที่ชาย ยากจนนำมาเป็นก้อนหินผี พวกเขานั้นก็กลัวผีจึงรีบพากันวิ่ง กลับบ้านตัวเอง วิ่งชนกันจนล้มลุกคลุกคลาน ชายผู้ยากจนก็กลัว ผีมากเช่นกัน จึงเอาก้อนหินที่หลวงพ่อบอกไปโยนทิ้งในน้ำคั้น นั้นทันที ชาวบ้านนั้นก็กลัวผี ขวัญหนีหมด นอนไม่หลับตลอดทั้ง คคืน ตอนเช้ามีดก็พากันเอาสายสิญจน์ม้วนใหญ่ไปหาหลวงพ่อที่ รู้จักผี ให้เรียกขวัญที่หนีผีให้กลับมา พากันมาเต็มวัดไปหมด หลวงพ่อผู้ที่บอกว่าแสงสีแดงรัตนะเป็นผีและรู้จักผีนั้น ก็เรียก ขวัญที่กลัวผีนั้นกลับมาว่า

“มา มา..... ขวัญกลัวผี หนีผีเอ๋ย อย่าเข้าไปอยู่ในที่ภูเขารก กลัวงูอย่าไปอยู่ในรู กลัวเม่นอย่าวิ่งเล่นในทุ่งนา กลัวเขียดกลัว หอยอย่าไปอยู่บนดอย กลัวกิ้งกัวลึงอย่าไปอยู่ตามถนนหนทาง

กลัวถูกเขาเหยียบ เขาข้าม มา มา..... เรากลับคืนมาอยู่ที่อยู่เดิม
ของเจ้า” พูดอย่างนี้ แล้วเอาสายสิญจน์มัดให้ผู้ชายมือขวา ผู้หญิง
มือซ้าย มีแต่ด้ายสายสิญจน์สีขาวเต็มไปหมดทั้งหมู่บ้าน ที่กล่าว
มา “อี อ้ายโง่ 4 คน ถ้าเธอเป็นเหมือนเขา ก็จะรวมเธอด้วยอีก
คน” ที่กล่าวมาข้างต้นนั้น สุดที่นี้แล้ว

คนโง่มากคนที่ 5 นั้น เป็นคนนุ่งเสื้อแขนเดี่ยวสีเหลือง ที่ ไตเรียกว่า “พระสงฆ์” นั่นเอง “ค้า-หุน-ยก-ย่อง” ข้อความนี้ หมายความว่า “ยกให้ศาสนาปริยัติ ปฏิบัติและ ปฏิเวธ ให้ เจริญรุ่งเรือง” ถ้าไม่สามารถทำงานศาสนาทั้ง 3 อย่างนี้ให้ เจริญรุ่งเรืองแล้ว ก็เป็นคนชุดเหลือง รับจ้างเฝ้าวัดเท่านั้น

- (1) กรรมฐานสมถะหรือสมถะภาวนา คนไตเรียกว่า “ที่ ทำงานได้ฉาน” มีอังกา 4 อย่าง “หา-เห็น-ได้-เป็น” ฉาน กิจจะสิ้นนั้นไม่หาและไม่ได้ แต่ทำตัวว่าได้แล้ว
- (2) กรรมฐานวิปัสสนา คนไตเรียกว่า “ที่ทำงานได้มรรคเป็น ผล” “หา-เห็น-ตัด-ถึง” นั้นไม่หาไม่เห็น แต่ทำตัวว่าได้แล้ว แล้วก็เอาลูกประคำห้อยสวมคอ ถ่ายรูปอัดลงในกระดาษ ในผ้า แล้วเอาไปอวดเขาโดยติดตามสามแยก สีแยก ทางเข้า-ออกในเมือง เป็น“ผู้ที่เหมือนหมาป่าตกลังสี ก็ เป็นเธอแล้ว” เป็นคนโง่คนที่ 5

สมัยก่อนมีหมู่บ้านใหญ่แห่งหนึ่งมีคนเยอะมาก บ้านมีสี ห้าร้อยหลัง ในหมู่บ้านนี้มีพ่อเฒ่าคนหนึ่ง มีความสามารถในการ หมักพืชที่ใช้ย้อมผ้า พอหมักไว้นานแล้วก็เอาต้นพืชออกเหลือไว้ แต่ น้ำ แล้วเอาผ้าขาวลงไปแช่ไว้หนึ่งคืน หลังจากนั้นก็นำผ้า ออกมาบิดน้ำออกแล้วนำออกตาก ก็จะได้เป็นผ้าสีเขียวแก่ และสี น้ำเงินอ่อน คนไตสมัยก่อนทุก ๆ แห่งที่อยู่ตามบ้านนอก ตาม

ท้องไร่ท้องนา บ้านของเขานั้นจะมีระเบียบบ้านทางทิศเหนือ หรือไม่กี่ทางทิศใต้ แต่จะไม่มีทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก วิธีการใช้ชีวิตในสมัยนั้นผู้ชายบัสสาวะจากบนระเบียบ้านลงมา ถ่ายอุจจาระตามที่โล่ง ๆ ไม่มีส้วม เอาไม้แคร่มาจุดผิงไฟ เปลือยกายอาบน้ำ ผู้หญิงก็ถอดผ้าถุงอาบน้ำ (ไม่มีกางเกงขายาว ขาลิ้น) ในสมัยก่อนที่ผ่านมา 200 ปี ที่ใกล้ ๆ หมู่บ้านใหญ่ที่พ่อเฒ่าแช่มหักพืชไว้ย้อมผ้านั้น มีหมาป่าตัวหนึ่งพอดตกตอนกลางคืน ในช่วงที่ทุกคนนอนหลับกันหมดแล้ว มันก็ออกมาหากินเศษข้าวเศษอาหารที่เรากินไม่หมด และตกเรียวดที่ได้ระเบียบ้าน ออกมาหากินแบบนี้ทุก ๆ คืน มีอยู่คืนหนึ่งพ่อเฒ่านั้นลุกมาบัสสาวะแล้วเจอหมาป่าที่มากินเศษอาหารใต้ระเบียบ้าน หมาป่าตกใจวิ่งหนี ไปชนถังใบใหญ่ที่มีสีย้อมผ้าอยู่ และตกลงไปในถังนั้น จะทำอะไรก็ออกจากถังไม่ได้ เลยได้แช่อยู่ในถังสีย้อมผ้านั้นตลอดทั้งคืน พอรุ่งเช้าพ่อเฒ่าไปดูถังสีย้อมผ้า ก็ไปเห็นหมาป่าอยู่ในถังสีย้อมผ้า จึงพูดออกมาว่า “หมาตัวไหนมาตายอยู่ในถังสีย้อมผ้าเรา เด็ก ๆ ช่วยกันเอาไปเททิ้งนอกบ้านด้วย” ลูกหลานของพ่อเฒ่าก็เอากลังสีย้อมผ้าที่มีหมาป่าอยู่ข้างในไปเททิ้งที่นอกบ้าน แล้วก็กลับบ้าน หมาป่านั้นได้แช่ในน้ำสีอยู่ตลอดทั้งคืนจึงทำให้หนาวมาก ได้สะบัดตัวให้น้ำสีหลุดออกแล้ว ตากแดด ขนของมันก็ค่อย ๆ แห้ง สีขนก็เข้มขึ้น เข้มขึ้น ออกเป็นสีสวยงามมาก พอมันเห็นว่าสีขนของมันไม่เหมือนกับทุกวันที่

ผ่านมา ที่สี่ชนคล้าไม่สวย แต่ตอนนี้ชนมันเป็นสี่ฟ้า จึงคิดขึ้นมาว่า “ทำไมสี่ชนของเราถึงสวยมากมายขนาดนี้ เราจะกลับไปเกลี้ยกล่อมพวกหมาป่าแถวใกล้ๆ นี้ก่อน” ที่ใกล้หมู่บ้านที่มันอยู่นั้นมีหมาป่าอยู่ฝูงหนึ่งจำนวนร้อยกว่าตัว มันคิดแผนการไว้เพื่อจะหลอกลวงโดยการทำให้ตัวเป็นเจ้านายพวกเขา พอมันไปถึงที่ฝูงหมาป่านั้นแล้วก็กระโดดขึ้นไปอยู่บนก้อนหิน

“เฮ้ย...หมาป่าทั้งหลาย พวกมันมาตรงนี้” หมาป่าพวกนั้นก็พากันมาหา มัน ในนั้นมีหมาป่าใหญ่เฒ่าตัวหนึ่ง ถามว่า “อยากได้อะไรหรือท่าน” หมาป่าที่ตกถึงสี่บอกกว่า “พวกเจ้ามองดูสิ ตัวข้านี้เหมือนพวกเจ้าหรือไม่” หมาป่าพวกนั้นตอบว่า “ไม่เหมือนชนของท่านสวยงามมาก แล้วยังเป็นสี่ฟ้าสดใสด้วย” มันเลยบอกว่า “ก็เพราะอย่างนี้ วันนี้เทวดาที่ภูเขาใหญ่ลูกนั้นเอาน้ำส้มป่อยประพรหมหัวให้ข้า ให้ข้ามาเป็นเจ้านายพวกเจ้า พวกเจ้าจะเชื่อข้าหรือไม่ ถ้าไม่เชื่อข้าจะพาพวกเจ้าไปถาม” พวกหมาป่าจะว่ากลัวก็ไม่ใช่แต่ชี้เกียจมีเรื่อง ก็เลยตอบไปว่า “เชื่อแล้ว เชื่อแล้ว” หมาป่าตกถึงสี่เลยบอกว่า “ดีแล้ว ถ้าพวกเจ้าเชื่อ ข้าก็จะเป็นเจ้านายพวกเจ้า ยกย่องให้เราเป็นเจ้านาย (ขุน) สมันตะของพวกเจ้า” หมาป่าชี้เกียจพวกนั้นตอบว่า “ได้อยู่แล้ว ใต้ครับ” “พวกเจ้าจะได้หาเลี้ยงเราทุก ๆ วัน ให้อิ่มนะ” “ได้อยู่แล้ว ใต้ครับ แล้วครับ พวกเรามีตั้งร้อยกว่าตัว จะหาอาหารมาเลี้ยงท่านในแต่ละวัน” มันเลยอาศัยอยู่บนหินก้อนใหญ่ นั้น รอกินอาหารที่หมา

ป่าหามาเลี้ยงวันละตัว บางวันก็เอาเศษอาหารที่ชาวบ้านเอาทิ้งนำมาให้ บางวันก็เอาเศษกระดูกชิ้นเล็กชิ้นน้อยของสัตว์ที่ตายและอื่น ๆ มาให้ นำมาวางให้บนก้อนหินที่มันอยู่ มันนอนหมอบรอและกินจนกระทั่งอิ่ม ทำแบบนี้มาทุกๆ วัน พอวันวันมา “การเป็นมาแต่ชาติกำเนิด รักษาหรือเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ไม่ใช่ชาติของมัน จึงไม่มีความมั่นคง” ขนตัวของมันยาวออกมา ขนสีหม่นแบบเดิมของมันออกมาใต้ขนสี จนขนของมันกลับไปเป็นเหมือนเดิม มันกังวลใจมาก “ถ้าหมาป่าพวกนั้นรู้เข้า พวกมันจะไม่หาอาหารมาเลี้ยงเราแล้ว” พอคิดอย่างนั้นแล้วจึงไล่หมาป่าพวกนั้นที่นำอาหารมาให้มัน “หมาป่าพวกนี้ เอาอาหารที่พวกเจ้าหามาวางไว้ตรงนั้น แล้วไปอยู่ไกล ๆ อย่ามาใกล้เรา เราเหม็นกลิ่นหมาพวกเจ้า” พูดไล่อยู่ตลอด

อยู่มาวันหนึ่ง หมาป่ามาประชุมร่วมกัน “เจ้านายสมันตะใหญ่ของเราไม่เหมือนเมื่อก่อนแล้ว ทุก ๆ ครั้งเมื่อเราเอาอาหารไปให้ พวกเราต้องรองจนกว่ามันจะกินอิ่มและมีอาหารเพียงพอ ตอนนี้เป็นอย่างนั้นแล้ว พอเอาอาหารไปให้ก็ไล่พวกเรากลับไปอยู่ตลอด และบอกว่าเหม็นสาบกลิ่นของพวกเรา พวกเราจะทำอย่างไรกันดี” หมาเผ่าใหญ่ตัวหนึ่งบอกว่า “มันก็เป็นหมาเหมือนกับพวกเรานั้นแหละ กลัวเรารู้ความลับของมันจึงถูกไล่ออกมา” หมาหนุ่ม ๆ พวกนั้นก็ถามว่า “จะต้องทำอย่างไรให้พวกเราได้รู้ว่ามันก็เป็นหมาเหมือนเรา” หมาเผ่าพูดว่า “ไม่ยาก

อะไรเลย เราจะทำให้พวกเจ้าดู พูดยังนั่นแล้วก็ไปหาเจ้านาย
หมาป่าตกถึงสี่ “หมาเฒ่า จะมาทำอะไร” “อ้อ..ท่าน เราจะมา
พูดกับท่าน 2 ข้อ “อ้อ..พูดมาเร็ว ๆ”

“วันนี้ เป็นวันที่ท่านมาเป็นเจ้านายสมันตะของพวกเรา
และพวกเราหมาป่าทั้งหลายจะมาจัดงานร่ำวงฉลองกัน โดยร่ำ
รอบ ๆ ท่าน เป็นงานเฉลิมฉลองให้ท่าน”

“อ้อ..ได้เลย แต่ว่าอย่ามาอยู่ใกล้เรา” หมาเฒ่านั้นคิดไว้
ในใจว่า “ชาติกำเนิดที่ติดมานั้นเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ชาติ ชาติ-ติ ที่
ไม่ใช่ ไม่มั่นคงนั้นจะเห็นกันตอนนี้แหละ” คิดอย่างนั้นแล้วก็
พร้อมกันล้อมรอบเป็นวงสองสามชั้น ให้ร้องว่า “ว้อ” แล้วก็ยก
เท้าข้างซ้ายเอียงตัวไปทางด้านขวา ให้ร้องว่า “แ่ว” แล้วยกเท้า
ข้างขวาเอียงตัวมาด้านซ้าย ร้องเป็นชุด ๆ โยกเยก โยกเยก
ล้อมรอบเจ้านายหมาของเขา สวยงามมาก ด้วยชาติกำเนิด
ติดตามมาเจ้านายหมาป่าตกถึงสี่นั้นก็กำลังจะผุดลุกขึ้น ตอนที่
เขาร้องร่ำสนุกนานว่า “ว้อ” เกือบจะร้องตามก็นึกขึ้นได้ว่า “ถ้า
เราร้องตามพวกเขา นิสัยเราก็จะเป็นหมาป่าเหมือนเขา เขาก็จะ
รู้” พอคิดได้อย่างนั้นก็กลับนั่งลง ทำยที่สุดก็ล้มตัวลุกขึ้นร้องตาม
เขา และหมาป่าพวกนั้นก็ตะโกนขึ้นว่า “มันเป็นหมาป่า
เหมือนกับพวกเรานี้แหละ ไล่มันเลย ไล่มันเลย” ชวนกันขับไล่
หมาป่าตัวนั้นไม่ให้กลับคืนมาได้แล้ว นี่เป็นเรื่องราวของหมาป่า
ตกถึงสี่ข้อมฟ้า เกี่ยวกับการทำตัวเลียนแบบผู้อื่น อะไร ๆ ก็

เลียนแบบเขา เมื่อมันไม่ใช่ของจริง มันก็ไม่มั่นคง ดังที่กล่าว
มาแล้ว คนที่ปฏิบัติกรรมฐานสมณะภาวนา ไม่หาแต่ทำตัวว่าหา
ไม่รู้-แต่ทำตัวว่ารู้ ไม่ได้-แต่ทำตัวว่าได้ ถ่ายภาพใส่ป้ายประกาศ
ติดไว้ตามท้องถนน กับหมาป่าตกถึงสี่ร้อยห้าเหมือนกันเลย ถ้า
เธอทำตัวแบบนี้ ก็รวมเธอด้วยอีกคน

คนที่ 6 และ 7 นั้น อี อ้าย โง่ - มานะใหญ่ - ใจใฝ่สูง - บ้ายอ - ไม่ยอมตัวตน นานมาแล้วมีชายหนุ่มผู้ยากจนคนหนึ่ง
อยากเห็นพระเจ้าแผ่นดิน อยากเข้าไปเที่ยวชมในพระราชวัง เขา
เคยเห็นผู้คนนำสิ่งของใส่ในพานเงินพานทองเข้าไปในพระราชวัง
พอถึงประตูเข้าวังคนเฝ้ายามที่ประตูก็เปิดประตูให้เข้าไป เขาก็
อิจฉาอยากเข้าไปในวังเหมือนคนอื่นเขาบ้าง แต่ว่าไม่มีอะไรที่จะ
นำไปถวายพระเจ้าแผ่นดิน คิดว่าจะทำอย่างไรดี อยู่มาวันหนึ่ง
ก็คิดได้ในชั้นเชิงของตัวเอง โดยจะทำท่าทางทอผ้า จึงเอาเมียของ
ตัวเองไปนั่งทำท่าทางเหมือนทอผ้าจากหูกทอผ้า เอามือข้างขวา
ใส่กระสวยปั่นฝ้าย ออกเสียงว่า “อึด” มือข้างซ้ายรอรับเอาฝ้าย
ออกเสียง “แอ็ด” เอามือข้างขวาใส่ฝ้ายในกระสวยเสียง “อึด” มือ
ข้างซ้ายรอรับคืน เสียง “แอ็ด” “อึดแอ็ด - อึดแอ็ด ทำท่าทางทอ
ผ้าจากหูกอยู่อย่างนั้น ซึ่งคนในหมู่บ้านมาเห็นก็ถามว่า “เมีย
ของเธอทำอะไรอยู่หรืออ้ายยาก” มันก็ตอบว่า “เมียของข้าทอ
ผ้าลายใยลมอยู่ เพื่อเอาไปถวายพระเจ้าแผ่นดิน ถ้าหากไม่มีบุญ
ไม่มีกุศล เป็นคนมีบุญวาสนาน้อยก็จะมองไม่เห็น ถ้ามีบุญ
วาสนามีกุศลแล้วคน ๆ นั้นถึงจะมองเห็น มีแต่พระเจ้าแผ่นดิน
เท่านั้นที่จะใส่เหมาะสม นอกจากนั้นแล้วแค่มองก็แทบจะ
ไม่เห็นแล้ว” ชาวบ้านเหล่านั้นก็พูดขึ้นว่า “จริงหรือ ถ้าไม่มีบุญวาสนา
ไม่มีกุศลก็จะมองไม่เห็น” อ้ายยากตอบว่า “ใช่ครับ” จากนั้นพวก
เขาก็พากันดู ถ้าจะบอกว่าไม่เห็นก็จะเป็นคนไม่มีบุญวาสนา เลย

บอกว่า “เออ...สุดยอดจริงๆเลยเธอ สวยงามมากเลย” ใครมาดูก็พูดกันแบบนี้ตลอด ไม่มีใครยอมรับความจริงที่มองไม่เห็น ทุกคนก็อยากเป็นคนที่มีบุญวาสนา คือตัวมานะใหญ่ ใจใฝ่สูง ชอบทะเลาะทะเลาะกัน ไม่ยอมรับในบุญวาสนาของตัวเอง ชาวนี้เลื่องลือไปทั่วชาวบ้านต่างก็มาดูกัน อยู่มาวันหนึ่งพระเจ้าแผ่นดินบอกให้นางสนม 500 คนว่า “พวกเจ้าไปดูชายยากจนที่ทอผ้าลายใยลม เพื่อจะนำมาถวายพระเจ้าแผ่นดิน ว่ามันเป็นความจริงหรือไม่ พวกเจ้าช่วยไปดูด้วยนะ” นางสนมทั้ง 500 คนก็ไปดู ชายยากจนบอกว่า “ถ้าไม่มีบุญวาสนาก็จะมองไม่เห็นครับแม่ นาง มีแต่พระเจ้าแผ่นดินของเราเท่านั้นที่ใส่เหมาะสม” เหล่านางสนมนั้นก็พากันชะงักดูแล้วพูดว่า “สวยมากจริงๆ” ใครๆ ก็ไม่ยอมรับในโชคชะตาของตัวเอง หลังจากนั้นก็กลับไปถึงวังแล้วพระเจ้าแผ่นดินก็ถามว่า “เป็นอย่างไรบ้างพวกเจ้าที่ไปดูมา” “สวยงามมากจริงๆ ผ้าลายใยลม เหมาะกับพระองค์มากเพคะ” ดังนั้นจึงบอกให้พระราชินีไปดูอีก บอกว่า “พระราชินีมีชายผู้ยากจนทอผ้าลายใยลม จะนำมาถวายเรา มันใช่จริงหรือ ลองไปดูสิ” พระราชินีก็ไปดูแล้วพูดว่า “อยู่ตรงไหนหรือชายผู้ยากจน ผ้าทอลายใยลมที่เจ้าทอนั้น” ชายผู้ยากตอบว่า “มีอยู่ในกระต๊อบครับ ถ้าไม่มีบุญวาสนาก็จะมองไม่เห็น” พระราชินีหรือจะไม่มีบุญวาสนา ก็คงเป็นไปไม่ได้ ยอมไม่ได้ จึงชะงักไปดูแล้วบอกว่า “สวยงามมากจริงๆ” พูดชื่นชมแล้วก็กลับวัง พอไปถึงพระเจ้าแผ่นดินก็ถามว่า

“เห็นหรือไม่พระราชินี” พระราชินีตอบว่า “สุดยอด สวยมากค่ะ พระองค์ท่าน ผ้าลายใยลมนี้ไม่เคยได้เห็นที่ไหนแม้แต่ครั้งเดียวเลยค่ะ” หลังจากที่พระราชินีไปดูแล้วก็ไม่มีใครไปดูอีก ชายผู้ยากจนก็ไปเยี่ยมพานทองของคนอื่นมาใบหนึ่ง แล้วอุ้มไปที่ประตูทางเข้าวัง คนเฝ้ายามถามว่า “จะไปไหน” ชายผู้ยากตอบว่า “จะไปหาพระเจ้าแผ่นดิน จะไปถวายผ้าลายใยลมให้พระองค์ครับ” คนเฝ้ายามถามว่า “ผ้าของเจ้าอยู่ที่ไหน” ชายผู้ยากตอบว่า “ถ้าไม่มีบุญวาสนาก็จะมองไม่เห็นครับ” พูดอย่างนั้นแล้วคนเฝ้ายามก็ไม่ยอม ทำเป็นชะงัดอยู่ในพานทองแล้วบอกว่า “สวยมากจริงๆ เข้าไปได้เลย” เปิดประตูวังให้ชายผู้ยากเข้าไป ชายผู้ยากไปถึงที่วังพระเจ้าแผ่นดิน แล้วยกเอาพานทองขึ้นบนศีรษะแล้วพูดว่า “พระองค์ท่าน ภรรยาของข้าได้ทอผ้าลายใยลมผืนนี้ข้าเอามาถวายให้พระองค์ท่าน” พูดเช่นนั้น พระเจ้าแผ่นดินก็รับเอาพานทองมาดูแล้วไม่เห็นอะไร หันกลับไปบอกให้ขุนนางฝ่ายปกครองว่า “ขุนนางผู้ใหญ่ท่านลองใส่ดูสิ” พูดอย่างนั้นแล้วพระองค์ทำท่าทางเหมือนหยิบเอาของที่อยู่ในพานนั้น แล้วโยนไปให้ขุนนางผู้ใหญ่นั้น (ที่จริงแล้วนั้นไม่มีอะไรเลย เป็นแค่ลม) หากไม่รับและพูดว่าไม่มีอะไรก็กลัวขัดคำสั่งพระเจ้าแผ่นดิน ขุนนางผู้ใหญ่นั้นนั้นก็แกล้งทำเป็นรับเอาแล้วทำท่าสะบัดๆ และดู(ที่จริงมีแค่ลม ไม่มีอะไร) พระเจ้าแผ่นดินบอกว่า “ถอดผ้าไสรของท่านออก แล้วลองนุ่งผ้าใยลมดูสิ” ขุนนางผู้ใหญ่นั้นก็ไม่สามารถ

ขัดคำสั่งของพระเจ้าแผ่นดินได้ จึงถอดผ้าโสร่งออกแล้วแก้มึง
ทำท่าว่าหีบผ้าใยลมมาสวมใส่ เปลือยกายล่อนจ้อนให้พระเจ้า
แผ่นดินเห็น พระเจ้าแผ่นดินหัวเราะ หัวเราะ จนตกเก้าอี้ไปเลย

คนโง่คนที่ 8 ก็คือขุนนางผู้ใหญ่ฝ่ายปกครองแห่งเมืองวิเทหา พระเจ้าแผ่นดินเมืองวิเทหาที่มีทับทิมแดงใหญ่เม็ดหนึ่ง ถ้าหากเอาใส่ในสำลีสี่มีน้ำหนักประมาณ 1.6 กิโลกรัม (1 จ้อย) สำลีสี่ก็จะเป็นสีแดงทั้งหมด วันหนึ่งพระเจ้าแผ่นดินนั่งคิดว่าในเมืองเรานี้มีคนตั้งห้าหรือยี่ล้านคน มีทั้งคนโง่และคนฉลาด แล้วใครจะมีมากกว่ากันเราจะทดสอบดู จึงเรียกคนรับใช้มาแล้วบอกว่า “เจ้าเอาทับทิมเม็ดนี้ไปไว้ในรังนกกาบนต้นไทรที่มีอยู่ริมหนองน้ำนั้น” คนรับใช้ของพระเจ้าแผ่นดินก็ทำตามคำสั่ง ขึ้นไปบนต้นไทรที่อยู่ใกล้หนองน้ำนั้นแล้วเอาทับทิมเม็ดสีแดงใส่ในรังนกกา และต่อมาอีกวันในตอนเช้า เมื่อมีแสงแดดส่องมาที่รังนกกา เงาของทับทิมนั้นก็ส่องแสงประกายอยู่ในหนองน้ำ ผู้คนที่เดินผ่านไป ๆ มา ๆ บริเวณนั้นเห็นแล้วพูดกันว่า “แสงทับทิมสีแดงอยู่ในหนองน้ำ น้ำในหนองเป็นสีแดงทั้งหมด” ทำให้บริเวณนั้นเต็มไปด้วยผู้คนที่มาดู เหมือนมีงานรื่นเริง มีคนมาขายขนมมเนย ข้าวเส้น(ขนมจีน) ข้าวซอย จนเต็มแถวฝั่งหนองน้ำนั้น ชาวบ้านชาวเมืองทุกคนพากันมาดูแสงสีแดงในหนองน้ำ เหลือแต่คนในพระราชวังเท่านั้นที่ไม่ได้มาดู ซึ่งในพระราชวังมีขุนนางผู้ใหญ่ 4 คน มีชื่อว่า ปู่แส ก่าแมง เต้แวง และปะก๊ีบ พระเจ้าแผ่นดินบอกว่า “ขุนนางชั้นผู้ใหญ่ทั้ง 4 คน ได้ยินมาว่ามีทับทิมสีแดงอยู่ในหนองน้ำนั้นจะจริงหรือไม่จริงพวกท่านลองไปดู” ขุนนางผู้ใหญ่ก็รับคำแล้วพากันไปดู พอแสงแดดส่องมาก็เห็นแสงสีแดงมีอยู่ใน

หนองน้ำ ก็กลับไปบอกว่า “มีจริงๆ ด้วยพะยะค่ะ” พออีกวันถัดมาพระเจ้าแผ่นดินบอกว่า “ขุนนางชั้นผู้ใหญ่ 4 คน แสงที่เห็นมีอยู่ในหนองน้ำนั้น พวกท่านจะต้องไปเอามาให้เราให้จงได้ ถ้าพวกเจ้าเอามาได้จะให้เงินทอง ช้าง ม้า อีกทั้งคนรับใช้ดูแลเต็มที่ให้เป็นรางวัลสินน้ำใจ ถ้าหากพวกเจ้าเอามาไม่ได้พวกเจ้าก็จะไม่ได้เป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ฝ่ายปกครองอีกต่อไป จะต้องกลับไปทำไร่นาเหมือนกับคนอื่นเขา” พอได้ยินคำสั่งของพระเจ้าแผ่นดิน ขุนนางผู้ใหญ่ทั้ง 4 คนก็พูดคุยกันว่า “เราจะทำอย่างไรดี” ขุนนางปะก๊ีบบอกว่า “ไม่ยากอะไร คนหาปลาในเมืองเรามีเป็นร้อยๆ คน ใช้ให้พวกเขามาดำน้ำหาเอา” เมื่อตกลงพร้อมใจกันก็ออกคำสั่งไปให้คนหาปลาทั้งหลายมาดำน้ำหาทับทิมในหนองน้ำ คนหาปลาทั้งหมดที่มีอยู่ในเมืองวิเตหานั้นใส่เสื้อก๊าล้ามกางเกงขาสั้น ชาวบ้านชาวเมืองก็พากันมาดูคนหาปลาดำน้ำหาทับทิม คนเยอะมากเหมือนกับมีการจัดงานใหญ่เลย คนหาปลาที่มีจำนวนเป็นร้อย ความหาตามกันหนองจมน้ำในหนองขุน พอน้ำขุนประกายแสงทับทิมนั้นก็หายไปตามแสงไม่เห็นแล้ว พวกคนหาปลาก็พูดกันว่า “ผีเอาไปซ่อนไว้ ผีไม่ให้เรา พวกเราก็จะกลับแล้ว” พูดเช่นนี้แล้วก็พากันกลับไป พอเลิกหาแล้วและเวลาผ่านไปเกือบเดือน น้ำในหนองนิ่งและใสขึ้นมาประกายแสงก็ออกมาใหม่ ก็พากันลงดำน้ำหาหาแสงนั้นอีก ไม่นานน้ำก็ขุ่นขึ้นมาทำให้แสงหายไปอีก ทำอย่างไรก็หาแสงไม่ได้ ดำน้ำนานๆ เข้าก็

เป็นไข้ไม่สบาย คนหาปลาที่มำค้ำน้ำพุตกันว่า “ไม่รู้จะทำอย่างไรแล้วครับ ฝึไม่ให้เรา พอพวกเราค้ำน้ำหา ฝึก็เอาไปซ่อน จะทำอย่างไรกับเราก็ทำเลยครับ พวกเราทำไม่ได้จริง ๆ ครับ” พอได้ฟังดังนั้น ขุนนางผู้ใหญ่ทั้ง 4 คนก็หน้าถอดสีเลย แล้วพวกเขาก็มาประชุมกันว่า “ทำอย่างไรล่ะพวกเรา” ขุนนางคนหนึ่งตอบว่า “มันไม่ยากอะไร ผู้คนในเมืองเรามีเป็นล้าน ๆ คน มอบหมายให้คนอายุ 12-60 ปี ให้เอาถังน้ำมาคนละ 1 ใบ แล้วช่วยกันวิดน้ำในหนองออกสิ” เมื่อตกลงพร้อมใจกันแล้วก็ออกคำสั่งลงไปให้ชาวเมือง ให้คนที่มีอายุตั้งแต่ 12-60 ปี ให้นำถังน้ำมาคนละ 1 ใบ มาช่วยกันวิดน้ำออกจากหนองน้ำ จนกลายเป็นงานใหญ่งานหนึ่ง โดยเอาน้ำในหนองตักออกเททิ้ง พอ น้ำหมดแห้งแล้ว ประกายแสงก็หาย พวกกันพุตว่า “ฝึเอาไปซ่อนอีกแล้ว” พอเอาน้ำใส่เต็มหนองนั้น ประกายแสงก็มีอยู่ในหนองอีก ได้ใช้ให้ชาวเมืองมาวิดน้ำออกจากหนองอีก โดยใช้เวลานานเป็นเดือน ๆ ชาวบ้านชาวเมืองก็ทนไม่ไหวแล้ว พวกกันพุตว่า “ยังงี้ ๆ ฝึก็ไม่ให้ใช้ให้เราวิดน้ำอยู่ตลอด เหมือนจะให้พวกเราตายกัน พวกเราไม่วิดน้ำแล้ว” ขุนนางผู้ใหญ่ทั้ง 4 คน หน้าเหี่ยวหน้าแห้งกลับไปบอกพระเจ้าแผ่นดินว่า “พระองค์ท่านพะยะค่ะ ทำอย่างไรก็ทำไม่ได้พะยะค่ะ ฝึเอาไปซ่อนอยู่ตลอด ทำทุกวิถีทางแล้ว พอ น้ำแห้งแสงก็หายไป พอ น้ำกลับเข้ามาเต็มหนอง ฝึก็เอาแสงมาไว้ให้ มันไม่รู้จะทำอย่างไรแล้วพะยะค่ะ ชาวเมืองก็ไม่สามารถทำได้

พระองค์ท่านไม่ให้พวกเราเป็นขุนนางผู้ใหญ่ ก็ไม่รู้จะทำอย่างไร แล้วพะยะคะ” แล้วแต่พระองค์จะเอ็นดูสงสารพวกเรา ถ้าหากไม่เอ็นดูและให้พวกเรากลับไปทำอะไรทำนา พวกเราก็จะกลับไปทำไร่ทำนาเลี้ยงชีพพะยะคะ

ทีในวังมีชายหนุ่มอยู่คนหนึ่ง ชื่อว่า “จายหลวง” บาลีว่า “มหา” อายุ 18 ปี เป็นหัวหน้าผู้ชายหนุ่มๆ พระเจ้าแผ่นดินได้เรียกให้จายหลวงมาหา “จายหลวงแสง(ทับทิม)มีอยู่ในหนองน้ำนั้นเจ้าไปเอามาให้เราด้วย ถ้าเจ้าไปเอามาได้เจ้าจะได้เป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ฝ่ายปกครองเคียงข้างกับเรา” บอกอย่างนั้นจายหลวงก็รับคำ “พะยะคะ” แล้วชวนเพื่อนไปสังเกตดูที่หนองน้ำ พอเขาไปอยู่ทางทิศเหนือและดูในหนอง แสงนั้นก็ไปอยู่ทางทิศใต้ ถ้าเขาดูทางทิศตะวันออก แสงนั้นก็ไปอยู่ทางทิศตะวันตก พอไปดูทางทิศตะวันตก แสงนั้นก็ไปอยู่ที่ทางทิศตะวันออก จายหลวงจึงบอกให้คนที่ตามมาด้วยกันนั้นเอาน้ำใส่อ่างแล้วเอามาวางปรากฏว่าประกายแสงได้มาอยู่ในอ่างน้ำ เลยบอกว่า “แสงนั้นมันไม่ได้มีอยู่ในหนองน้ำ ถ้ามันมีในหนองน้ำมันจะไม่มีในอ่างน้ำ พวกเจ้าลองขึ้นไปดูแสงนั้นมันจะมีอยู่บนต้นไม้ไหนนั่นแหละ” เมื่อเพื่อนของจายหลวงขึ้นไปดูก็เห็นแสงมีอยู่ในรังนกกาจริง ๆ ด้วย พอหาแสง(ทับทิม)ได้แล้วก็นำกลับไปถวายพระเจ้าแผ่นดิน “ได้แสงมาแล้วพะยะคะ” พระเจ้าแผ่นดินถามว่า “เจ้าไปได้ที่ไหนมาได้มาจากในหนองน้ำหรือ?” จายหลวงตอบว่า “ไม่ใช่พะยะคะ

ได้มาจากวังนกกาบนต้นไทรพะยะคะ” ที่เห็นว่ามันอยู่ในหนอง
น้ำนั้นเป็นแค่เงาสสะท้อนของมันเอง พระเจ้าแผ่นดินรู้สึกชื่นชม
เป็นอย่างมาก “ดีมาก ดีมาก” พูดอย่างนั้นแล้วก็ยกย่องจ่าย
หลวงให้เป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ฝ่ายปกครอง เป็น “มหา” หลังจาก
นั้นก็เรียกว่า “มโหศรัทธา”

คนปฏิบัติกรรมฐานทั้งหลายเอ๋ย คนปฏิบัติสมณะ
กรรมฐานนั้นมีมากมาย ปฏิบัติยกหนอ ย่างหนอ ยุบหนอ พอง
หนอ เหมือนกับขุนนางผู้ใหญ่ 4 คนหาแสง(ทับทิม) นั้นเอง คน
ปฏิบัติกรรมฐานอนัตตวิปัสสนา “หา-เห็น-ตัด-ถึง” เป็นปรมัตถ์
นั้น เหมือนชายมโหศรัทธาหาแสงที่เห็นอยู่ในวังนกกาบนต้นไทร
นั้นเอง จำกันไว้ให้ดีทุก ๆ คน

ขอขมาหลวงพ่ผู้เป็นอาจารย์
อะริเยสุ ปะมาเทนะ ทวารัตตะเยนะ กะตัง สัพพัง
อะปะราทัง ชะมะเถเม ภาันเตฯ

หลวงพ่ผู้เป็นอาจารย์ ในกาลไหน ๆ ก็ตาม สิ่งที่ข้าพเจ้า
ได้กระทำผิด โดยรู้เท่าทันก็ตาม ไม่รู้เท่าทันก็ตาม ในกรรม 3
ประการ ใจที่คิดผิด ปากพูดผิด กายกระทำผิด ต่อพระพุทธะ ต่อ
พระธรรม ต่อสังฆะเจ้า

ขอหลวงพ่ผู้เป็นอาจารย์ โปรดเป็นตัวแทนพระอริยเจ้า
โปรดสงสาร ยกโทษ ให้เป็นอโหสิกรรม เพื่อไม่ให้เกิดกรรม
อันตราย เพื่อไม่ให้เป็นอุปสรรค ขัดขวางการปฏิบัติ หา เห็น ตัด
ถึง พระธรรมปรมัตถ์อันตตา แก่ข้าพเจ้า ด้วยเทอญฯ

กราบ กราบ กราบ

หลวงปู่ วิจิตตะธัมมะ อนัตตารามถ้ำวัว
สถานปฏิบัติธรรม

1. อนัตตารามถ้ำวัว ต.เมืองนะ อ.เชียงดาว
จ.เชียงใหม่
2. อนัตตาวิสุทธิตัสสณะราม กังนา
เมืองแม่ฮ่องสอน
3. อนัตตปัพพตระราม (รักไทย)
เมืองแม่ฮ่องสอน

สนใจปฏิบัติธรรม ติดต่อที่
คุณอัณชลี 082 453 9924
คุณสุวรีย์ 089 838 2332